

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA PARRÒQUIA DELS SANTS JUST i PASTOR

Sant Just Desvern, 27 d'Octubre de 2013. N° 39

DIMENSIONS D'UNA ESPIRITUALITAT CRISTIANA. *La vida en l'Esperit.*

Vida espiritual no és sinònim de vida interior o de vida religiosa.

Quan això no es posa en relleu amb claredat, aviat es desvirtua el dinamisme d'una autèntica espiritualitat. Hi ha persones i corrents que redueixen la religió a pràctiques externes o a bones obres. Entre els mateixos cristians, molts diuen que són molt bons religiosos perquè practiquen amb assiduitat unes quantes obligacions rituals i certes pràctiques de caritat. Però, si algú tracta d'obrir-los a la novetat de l'Esperit, protesten dient: "Ens canvien la religió; ens treuen la religió". En les seves vides manca interioritat i un caminar en l'Esperit. Entenen que n'hi ha prou amb unes pràctiques religioses i ètiques per tal de conquerir els seus objectius transcendents.

El germen de la vida divina és molt més ric i exigent. La religiositat de l'exterioritat, tan pròpia dels corrents farisaics, no és una veritable espiritualitat, ja que li falta, en darrera instància, el diàleg filial, la vida en Crist, que especifica la vida en l'Esperit. Les pràctiques religioses i ètiques han de procedir de l'esperit filial i agraït, del do rebut.

Altres corrents religiosos i filosòfics insisteixen, i amb tota la raó, en la interioritat. Però aquesta no és sinònim de vida espiritual. Hi ha persones amb una gran riquesa interior, com ara certs poetes i pensadors, però que es presenten com a agnòstics o ateus. Més encara, hi ha persones religioses amb una interioritat profunda, com ho demostra la història de certs heterodoxos, però sense una obertura a la paraula provident del Déu personal i per això mateix, tancats al testimoni apostòlic.

La vida espiritual o la vida en l'Esperit, tal com l'entenem aquí, és una vida en relació amb el Déu transcendent i personal. El cristianisme es caracteritza per la fe i el lliurament al Déu personal, tal com es revelà, comunicà i entrà en la carn de Jesús de Natzaret. No hi ha espiritualitat cristiana fora d'aquest diàleg interpersonal entre Déu i la persona lliure i responsable, en el seu Fill Jesucrist. La vida en l'Esperit arrenca de l'esdeveniment de la Paraula feta carn.

La vida espiritual, per tant, no parteix d'una certa idea de Déu, d'unes pràctiques o d'unes obres bones, sinó de la fe. Per ella l'home s'obre i s'adhereix a la font de la vida, de la veritat i de la llibertat. L'home religiós viu en tensió cap a un absolut; el cristià, per la fe, acull Déu com una persona viva que ha pres la iniciativa per parlar-li i invitar-lo a l'aliança.

L'estructura de la fe cristiana, principi i fonament de la vida espiritual, és dialogal. El *tu* diví, en la seva sobirana llibertat i gratuïtat, surt al encontre del *jo* humà per teixir amb ell una relació de comunió. El primer a conèixer, estimar i parlar va ser el *tu* patern revelat en Jesucrist. L'Esperit Sant anima la veritat d'aquesta relació interpersonal en el creient.

Aquesta relació interpersonal pot mancar, i de fet manca, en persones amb rica vivència interior. Per això, encara que no hi ha vida espiritual sense interioritat, la vida cristiana no es redueix a la interioritat, com acostuma a passar en els filòsofs religiosos o en "els corrents espirituals de tipus oriental". L'espiritualitat cristiana tracta de desenvolupar les virtualitats presents en la relació interpersonal amb Déu que l'Esperit de santedat infon en l'home. I així condueix la persona a la unitat, perfecció i plenitud en Crist. Aquesta vida espiritual, d'altra banda, engloba i transcendeix la psicologia religiosa. Cal tenir-ho molt present per tal de no reduir l'espiritualitat cristiana al conreu de sentiment religiós o de la interioritat psicològica natural.

("Espiritualitat del capellà avui". Antonio Bravo)

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Lc 18, 9-14

La parábola del fariseo y el publicano suele despertar en no pocos cristianos un rechazo grande hacia el fariseo que se presenta ante Dios arrogante y seguro de sí mismo, y una simpatía espontánea hacia el publicano que reconoce humildemente su pecado. Paradójicamente, el relato puede despertar en nosotros este sentimiento: “Te doy gracias, Dios mío, porque no soy como este fariseo”.

Para escuchar correctamente el mensaje de la parábola, hemos de tener en cuenta que Jesús no la cuenta para criticar a los sectores fariseos, sino para sacudir la conciencia de “algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás”. Entre estos nos encontramos, ciertamente, no pocos católicos de nuestros días.

La oración del fariseo nos revela su actitud interior: “¡Oh Dios! Te doy gracias porque no soy como los demás”. ¿Que clase de oración es esta de creerse mejor que los demás? Hasta un fariseo, fiel cumplidor de la Ley, puede vivir en una actitud pervertida. Este hombre se siente justo ante Dios y, precisamente por eso, se convierte en juez que desprecia y condena a los que no son como él.

El publicano, por el contrario, solo acierta a decir: “¡Oh Dios! Ten compasión de este pecador”. Este hombre reconoce humildemente su pecado. No se puede gloriarse de su vida. Se encomienda a la compasión de Dios. No se compara con nadie. No juzga a los demás. Vive en verdad ante sí mismo y ante Dios.

La parábola es una penetrante crítica que desenmascara una actitud religiosa engañosa, que nos permite vivir ante Dios seguros de nuestra inocencia, mientras condenamos desde nuestra supuesta superioridad moral a todo el que no piensa o actúa como nosotros.

Circunstancias históricas y corrientes triunfalistas alejadas del evangelio nos han hecho a los católicos especialmente proclives a esa tentación. Por eso, hemos de leer la parábola cada uno en actitud autocrítica: ¿Por qué nos creemos mejores que los agnósticos? ¿Por qué nos sentimos más cerca de Dios que los no practicantes? ¿Qué hay en el fondo de ciertas oraciones por la conversión de los pecadores? ¿Qué es reparar los pecados de los demás sin vivir convirtiéndonos a Dios?

Recientemente, ante la pregunta de un periodista, el Papa Francisco hizo esta afirmación: “¿Quién soy yo para juzgar a un gay?”. Sus palabras han sorprendido a casi todos. Al parecer, nadie se esperaba una respuesta tan sencilla y evangélica de un Papa católico. Sin embargo, esa es la actitud de quien vive en verdad ante Dios.

José Antonio Pagola

● INTENCIONS DE MISSA:

DISSABTE:26	20h.	Irene Lázaro (5è aniv.)
DIUMENGE:27	11h. 13h.	
DILLUNS:28	20h.	Juanjo Garriga Calonge
DIMARTS:29	20h.	difunts família Bosch-Batllo
DIMECRES:30	20h.	difunts: Júlia Garcia; Toni Garcia i famílies Garcia-Robles i Garcia-Ceer.
DIJOUS:31	20h.	
DIVENDRES:1	11h. 13h. 20h.	Jesús Cots Balasch (18è aniv) MISSA PER ALS FIDELS DIFUNTS
DISSABTE:2	20h.	
DIUMENGE:3	11h. 13h.	Ignasi Costa Carrera

● **BAPTISMES**

Aquest dissabte, dia 26, han rebut el baptisme : Luis Millán Fernández , Berta Roca Herrera i Daniel Millán López.
Donem-ne gràcies a Déu.

● **DIVENDRES DIA 1, “TOTS SANTS”:**

Les misses com els diumenges i, també, **a les 20h. en memòria de tots els fidels difunts.**

● **DISSABTE, DIA 2:**

Pregària comunitària al cementiri: **a les 5 de la tarda.**

● **CONDOL:**

El donem als familiars Maria Rosa Gafarot Tubert. Que gaudeixin de la pau del Crist.

DIUMENGE VINENT COL·LECTA PARRÒQUIA

PARRÒQUIA DELS SANTS JUST I PASTOR

Plaça de l'Església N° 4 08960 - SANT JUST DESVERN

Tel: 93 371 12 97. Fax: 93 473 68 14

E-Mail: justipastor@telefonica.net

www.santjust.org/parroquia

Web diòcesi de Sant Feliu: www.bisbatsantfeliu.cat

Despatx parroquial: dimarts i dijous, de 18 a 20